

Brænding, at tilvejebringe Afgørelse af Striden hurtigere, end det efter de nu gældende Regler vilde være muligt, og uden særlig Bekostning, samt tillige at hjemle Afgørelse efter „samtlige foreliggende Omstændigheder“, hvis Vidnebeviset paa Grund af Vidnernes Død eller Forsvinden skulde briste, noget, hvortil der neppe for Tiden haves Hjemmel. Udvalget slutter sig hertil. Naar Udvalget ved Ændringsforslag Nr. 3 foreslaar en anden Affattelse af Stykket, bestaar Afgivelsen fra Lovforslaget alene i det formelle Punkt, at Vidneførselen og Afgørelsen, som hidtil, forbliver hos Domstolen, medens Lovforslaget henlægger den til Politivrigheden, henholdsvis Overvrigheden. Ved den af Udvalget foreslaaede Ordning er en til alle Sider hensyntagende Afgørelse sikret, medens alle de nævnte Lettelser i den bestaaende Ordning bevares, efter Omstændighederne endog i højere Grad end efter Lovforslaget.

Det sidste Stykke i Lovforslaget, saaledes som det foreligger for Landstinget, foreslaar Udvalget at lade udgaa. Spørgsmaalet om Adgang for det offentlige til af hygiejniske Hensyn at anordne, at visse Lig skulle brændes, staar ikke i nogen Forbindelse med Spørgsmaalet om den enkelte Borgers Frihed til at tage Bestemmelse om, at hans Lig skal brændes. Er der Trang til Lovordning angaaende det første Spørgsmaal, bør dette ske ved en særlig herom handlende Lov. I denne maatte det navnlig blive en Opgave at træffe fornøden Bestemmelse om de offentlige Ligbrændingsanstalter, der maatte tilvejebringes, for at en saadan hygiejnisk foranlediget Ligbrænding kunde gennemføres.

Et *Mindretal* (Hvidberg og Nordby) har ikke noget at indvende mod, at det — som Lovforslaget tilsigter — fremtidig gøres lettere end efter den bestaaende Lov at faa iværksat Ligbrænding for de Borgere, der ønske saadan. Det, der for os er Kærnepunktet i den her omhandlede

Sag, er Hensynet til Individets *Selvbestemelsesret*. I Loven om Ligbrænding af 1. April 1892 er Hensynet til dette Hovedpunkt sket Fyldest, men det er det derimod ikke i det foreliggende Forslag. Der er her sket et Brud med det bestaaende, som vi ikke kunne billige. Det er vor Opfattelse, at det er ganske ubilligt, at der er forment mindreaarige under 15 Aar enhver Ret efter dette Forslag. For paa en lempelig Maade at rette den — efter vor Mening — betydelige Fejl ved Lovforslaget have vi stillet Ændringsforslag Nr. 2.

Som Bilag til denne Betænkning vedføjes en Skrivelse fra Justitsministeriet, der meddeler forskellige af Udvalget ønskede Oplysninger med Hensyn til de hidtil stedfundne Ligbrændinger.

Ændringsforslag:

Af Udvalget:

1) I Slutningen af 2det Stykke tilføjes følgende nye Punktummer:

„Gyldigheden af en uden Barnets Medvirkning afgiven Erklæring bortfalder, naar Barnet overlever det 15de Aar. For Børns Vedkommende, der dø før det fyldte 15de Aar, kan gyldig Bestemmelse om, at Liget skal brændes, uden forudgaaet Tilkendegivelse i den ovenfor foreskrevne Form, tages af den, der havde Forældremyndigheden, dog i de foran angivne Tilfælde under Moderens Medvirkning.“

Af et *Mindretal* (Hvidberg og Nordby):

2) Der tilføjes som Slutningspunktum af dette Stykke: „Liget af et Barn under 15 Aar maa dog ikke brændes, saafremt Barnet til en af Forældrene eller dets Værge har udtalt Ønske om, at det ikke maa ske.“